

Arrest

nr. 99 612 van 22 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn en een Pashtoen van etnische origine te zijn. U verklaart op 1 Hamal 1369 (30 maart 1990) te zijn geboren. Sinds uw geboorte verbleef u in het dorp Qalai Faiz, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Kabul. Uw familie had er 14 jerib land en 8000 druivenplanten.

Sinds uw zesde waren uw vader en uw broer bij de taliban. Tijdens de gevechten in 2001 kwamen ze om het leven. Na de val van het talibanregime in 2001 werd u één keer aangevallen door dorpsbewoners. U schreeuwde waardoor ze gingen lopen. Ook werd jullie huis vernield door Dari sprekende mensen. Reden hiervoor was het feit dat uw vader en broer talibs waren die verantwoordelijk waren voor het vernielen van nabijgelegen huizen, tuinen en scholen. Vervolgens verhuisde u op 12-jarige leeftijd samen met uw moeder naar uw oom, de broer van uw moeder, die in

het dorp Dorani in het district Kohe Safi in de provincie Parwan woonde. Uw vijf zussen en hun echtgenoten verhuisden niet mee en bleven in het district Qarabagh wonen. Uw moeder en uw oom lieten u niet toe om het dorp Dorani te verlaten uit vrees te worden vermoord door uw vroegere dorpsgenoten omwille van het talibanverleden van uw vader en broer. Na drie jaar in Dorani kreeg u er een relatie met F.(...), uw buurmeisje. Jullie hielden jullie relatie geheim want F.(...) was reeds met iemand verloofd. Haar twee oudere broers hebben zich bij de taliban aangesloten. In de maand Aqrab (oktober of november 2008) waren de ouders van F.(...) op een dag in het dorp Joghati om hun deelneming te betuigen na een sterfgeval. U bezocht F.(...) die dag in het geniep. Haar 12-jarige broer betrapte jullie toen jullie de liefde aan het bedrijven waren en begon te schreeuwen. Uw oom kwam op het geroep af, werd boos en sloeg u tweemaal. Diezelfde namiddag bracht uw oom u naar een mensensmokkelaar in Kabul en betaalde hem 8000 dollar om u naar Griekenland te brengen. Uw oom zei tegen de familie van F.(...) dat u weggelopen bent. Haar familie zei dat uw oom u moet straffen indien hij u zou vinden en zei eveneens dat u door hen gestraft zou worden. Uw oom bood hen tevergeefs een compensatie aan om bloedwraak te vermijden. F.(...) werd gestenigd.

Op 29 november 2008 kwam u in Griekenland aan. U diende er een asielaanvraag in omwille van dezelfde problemen die u voor het CGVS heeft aangehaald. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. Begin 2012 stierf uw moeder. Op 9 april 2012 verliet u Griekenland en op 11 april kwam u in België aan. Op 12 april 2012 diende u hier een asielaanvraag in.

In geval van een terugkeer vreest u te worden gedood door de familie van F.(...). Ook vreest u te worden gedood door vroegere dorpsgenoten van Qalai Faiz omdat uw vader en uw broer taliban waren en verantwoordelijk waren voor verschillende vernielingen. U bent in het bezit van volgende documenten: 4 foto's, een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw broer, uw beslissing van uw asielaanvraag in Griekenland en een attest van de Belgische lokale politie dd. 02.07.2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw relatie met F.(...) en de hierdoor verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ten eerste legt u inconsistente verklaringen af aangaande de leeftijd waarop u een relatie met haar aanging. Meer bepaald verklaart u na drie jaar in Dorani te hebben verbleven, een relatie met F.(...) te zijn begonnen (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaart u toen ongeveer 17 jaar te zijn geweest (CGVS, p. 10). Echter, deze verklaringen zijn niet verenigbaar met elkaar. Immers, u bent op 12-jarige leeftijd naar Dorani verhuisd (CGVS, p. 3 & 10). Dit impliceert dat u na drie jaar in Dorani te hebben gewoond, 15 jaar was en op die leeftijd een relatie met F.(...) zou hebben aangegaan. Aangezien een relatie aangaan - die bovendien geheim moest blijven - veel impact heeft op een mensenleven, is het zeer curieus dat uw verklaringen aangaande de leeftijd waarop u een relatie met haar begon - 15 of 17 jaar - dermate inconsistent zijn. Daarenboven valt uw verklaring volgens dewelke jullie gedurende de twee jaren voor uw vertrek een relatie met elkaar hebben gehad (CGVS, p. 10), niet te rijmen met de vaststelling dat u na 3 jaar in Dorani te hebben verbleven een relatie met haar begon. Immers, u heeft 6 jaar en 7 à 8 maanden in Dorani verbleven (CGVS, p. 4 & 10). Dit brengt met zich mee dat - indien jullie na drie jaar een relatie begonnen - jullie relatie ongeveer drieënhalf jaar zou hebben geduurd. Gelet op de emotionele en gedragsmatige draagwijdte van jullie relatie is bovenstaande inconsistentie betreffende de duur van jullie relatie uiterst merkwaardig.

Bovendien blijft u zeer oppervlakkig wanneer u gevraagd werd om F.(...) te beschrijven (CGVS, p. 12). Verder dan te stellen dat ze niet van haar verloofde hield, dat ze groot was, niet dik en een bruine huid had, kwam u niet. Aangezien ze uw vriendin was, is het vreemd dat u dermate vaag blijft bij haar beschrijving.

Ook moet vastgesteld worden dat u weinig weet over de verloofde van F.(...). Buiten zijn naam (S.(...) R.(...)), zijn dorp (Malama Khail) en het feit dat ze reeds verloofd waren sinds F.(...) een kind was, weet u niets over hem (CGVS, p. 12). Aangezien deze verlovingsredenen van de geheimhouding van jullie relatie was (CGVS, p. 12), is het zeer opmerkelijk dat u dermate weinig weet over deze persoon.

Daarenboven moet gewezen worden op twee vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het CGVS, enerzijds, en uw verklaringen in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, anderzijds. Zo verklaart u voor het CGVS dat jullie betrappt werden door haar 12-jarig broertje en dat haar ouders in een ander dorp waren om hun deelneming te betuigen na een overlijden (CGVS, p. 9). Echter, in de vragenlijst stelt u dat jullie betrappt werden door haar broers die talibs zijn en verklaart u dat haar familie op een huwelijksfeest was (vragenlijst CGVS, p. 3).

Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent in de vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS, p. 12 & 13). Deze verklaring aanvaardt het CGVS niet. Immers, bij het begin van het interview voor het CGVS haalt u twee vergissingen betreffende jaartallen aan tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch verklaart u expliciet dat voor de rest dit interview goed was verlopen (CGVS, p. 2). Bovendien werd de betreffende vragenlijst u voorgelezen waarna u deze heeft ondertekend voor akkoord (vragenlijst CGVS, p. 4). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u deze vergissingen niet eerder zou hebben gemeld. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn pertinent en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde relatie met F.(...) en uw hierdoor verklaarde problemen.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw taskara - een identiteitsdocument - niet overeenkomen met uw verklaringen hieromtrent voor het CGVS. Meer bepaald verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw taskara zich in Afghanistan bevindt (verklaring DVZ, punt 21). Voor het CGVS daarentegen stelt u dat u uw taskara tijdens uw verblijf in Griekenland heeft ontvangen en dat u dit document bij zich had bij het indienen van uw asielaanvraag in België (CGVS, p. 7). Echter, tijdens uw verblijf in België werd uw taskara gestolen en heeft u er nu enkel een kopie van (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaring hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt u dat u uw taskara tijdens dat interview heeft getoond en dat toen de gegevens van de taskara werden genoteerd (CGVS, p. 7). Echter, deze uitleg biedt geen verklaring voor uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent. Daarenboven heeft u de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend (verklaring DVZ, pagina na punt 35) en werd er in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag gemaakt van enige documenten die u op dat moment in uw bezit zou hebben gehad en zou hebben getoond (verklaring DVZ, punten 18, 19 & 20). Omwille van bovenstaande vaststellingen is er ernstige twijfel gerezen betreffende de authenticiteit van uw taskara. Bovendien legt u enkel een kopie van uw taskara neer dat sowieso een geringe bewijswaarde heeft aangezien de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan. Het door u neergelegde attest van de Belgische lokale politie dd. 02.07.2012 waarin vermeld wordt dat u een usb-stick en uw taskara verloren heeft, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen omdat dit attest enkel kan opgesteld zijn op basis van uw verklaringen. Hier komt nog bij dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat corruptie door overheidsdiensten in Afghanistan wijdverspreid is en dat men in Afghanistan makkelijk valse documenten kan kopen. Bovenstaande vaststellingen zijn van aard de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Bovendien kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. U bent een volwassen alleenstaande jongeman. U verklaart dat uw oom langs moederskant een ruimte huurt in Khair Khana in Kabul, waar hij auto's verkoopt, en dat hij regelmatig in Kabul vertoeft (CGVS, p. 6 & 9-10). Khair Khana bevindt zich in de hoofdstad Kabul (zie info in administratief dossier). Dit is tevens dezelfde oom die 8.000 dollar heeft betaald voor uw vertrek naar Griekenland en waarmee u na uw vertrek uit Afghanistan nog contact heeft gehad (CGVS, p. 6 & 8). Ook uw zussen verblijven jaarlijks tijdens de wintermaanden in de hoofdstad (CGVS, p. 13). Dit allemaal duidt erop dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan over een opvangnetwerk beschikt. Uw verklaring volgens dewelke u niet naar de hoofdstad kunt terugkeren uit vrees gedood te worden door vroegere dorpsgenoten van Qalai Faiz (CGVS, p. 13), kan niet weerhouden worden. U vreest hen omdat uw ouderlijke woning in Qalai Faiz door hen werd vernield, omdat sommigen van hen voor de autoriteiten werken en omdat ze misschien denken dat u hen wilt vermoorden omwille van het talibanverleden van uw vader en uw broer (CGVS, p. 13). Dat uw voormalige dorpsgenoten u bij een eventuele terugkeer naar Kabul om deze reden anno 2012 alsnog zouden willen vermoorden betreft echter een loutere veronderstelling uwentwege waar nergens in uw asioldossier enige redelijke gronden voor gevonden werden. Meer bepaald blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw verhuis naar Dorani in 2001 geen enkele problemen heeft gekend met uw vroegere dorpsgenoten. U mocht luidens uw verklaringen weliswaar het dorp niet verlaten van uw moeder maar u ging er wel degelijk het huis uit om naar de velden te gaan (CGVS, p. 6 & 10) en verscheen bijgevolg in het openbaar waar u kon gevonden worden. Bovendien verliet u Qalai Faiz op 12-jarige leeftijd en is het reeds meer dan 11 jaar geleden dat u uw voormalige dorpsgenoten heeft gezien. Bijgevolg is de kans klein dat voormalige dorpsgenoten u in Kabul na al die jaren zouden herkennen en/of iets zouden willen aandoen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er vredesbesprekingen tussen de Afgaanse overheid en de taliban plaatsvinden. Ook is er een reïntegratieprogramma opgestart waarbij talibanleden zich ontwapenen. Hierdoor blijkt geenszins dat de

autoriteiten enige wrok koesteren ten aanzien van familieleden van talibanleden ten tijde van het talibanregime dat in 2001 ten val kwam.

Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats kan worden beschouwd. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat de 4 door u neergelegde foto's betreft, dient te worden opgemerkt dat er enkel een aantal personen op afgebeeld staan, waaronder uw vader en uw broer. Echter, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van de taskara van uw vader en de kopie van de taskara van uw broer bevatten louter informatie betreffende de identiteit van uw vader en uw broer. Doch, ze bevatten geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Uw beslissing van uw asielaanvraag in Griekenland toont enkel aan dat uw asielaanvraag er werd geweigerd. Aangezien u zelf verklaart dat u in Griekenland dezelfde asielmotieven heeft aangehaald dan u nu doet (CGVS, p. 4), kan deze beslissing geen ander licht werpen op uw huidige asielaanvraag. De kopie van uw taskara en het attest van de Belgische lokale politie dd. 02.07.2012 werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat hij geen inconsistente verklaringen heeft afgelegd aangaande de leeftijd waarop hij een relatie zou hebben aangegaan met zijn buurmeisje F. Verzoeker is niet geheel zeker van zijn verhuis naar Dorani, en stelde tijdens het gehoor dat hij 11 jaar "moest" geweest zijn. Het spreekt voor zich dat kinderen van 11 jaar zich niet exact herinneren wanneer feiten en omstandigheden zich afspeelden. Verzoeker meent ook dat zijn verklaringen volledig gelijk lopen: hij kwam aan in Dorani toen hij 11 à 12 jaar was, na 3 jaar startten de twee een relatie, deze duurde 2 à 3 jaar, tot ze ontdekt werden. Het is perfect verklaarbaar dat een relatie met een buurmeisje niet exact in de tijd kan worden bepaald. Verzoeker stelt zich de vraag vanaf wanneer men over een relatie spreekt. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker zeer oppervlakkig bleef in zijn beschrijving van F., stelt verzoeker dat hem desbetreffend slechts vage en algemene vragen werden gesteld. Ook het feit dat verzoeker weinig wist over de verloofde van F. is geheel logisch, aangezien F. werd uitgehuwelijkt en zij haar verloofde zelf amper kende. Verzoeker benadrukt voorts dat het weinig relevant is wat de oorzaak van de afwezigheid van F.'s ouders is. Verzoeker benadrukt tevens dat zijn originele taskara werd gestolen.

In een tweede middel stelt verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en verklaart hij in aanmerking te komen omwille van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat ook Kabul voorkomt in de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van september 2010. Verzoeker geeft tevens aan reeds in de buurt van Kabul te hebben gewoond bij zijn oom en nog steeds de talib-broers van F. te vrezen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaat erg kort door de bocht, gezien uitdrukkelijk wordt gesteld dat de stad gekenmerkt wordt door asymmetrische aanvallen en dat de stad lijdt onder de aanvallen.

2.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt aangaande de leeftijd waarop hij een relatie met F. aanging. Meer bepaald verklaart verzoeker na 3 jaar in Dorani te hebben verbleven, een relatie met F. te zijn begonnen (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Vervolgens verklaart hij toen ongeveer 17 jaar te zijn geweest (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Echter, deze verklaringen zijn niet verenigbaar met elkaar. Immers, verzoeker is op 12-jarige leeftijd naar Dorani verhuisd (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 10), hetgeen impliceert dat hij na 3 jaar in Dorani te hebben gewoond, 15 jaar was en op die leeftijd een relatie met F. zou hebben aangegaan. Daarenboven valt verzoekers verklaring volgens dewelke hij gedurende 2 jaar voor zijn vertrek een relatie met F. heeft gehad (stuk 3, gehoorverslag, p. 10), niet te rijmen met de vaststelling dat verzoeker na 3 jaar in Dorani te hebben verbleven een relatie met haar begon. Immers, verzoeker heeft 6 jaar en 7 à 8 maanden in Dorani verbleven (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 10). Dit brengt met zich mee dat - indien verzoeker na 3 jaar een relatie begon, deze relatie ongeveer 3,5 jaar zou hebben geduurd.

Het argument dat hij niet zeker is van zijn verhuis naar Dorani en tijdens zijn ondervraging heeft gesteld dat hij 11 jaar "moest" geweest zijn, vindt geen grondslag in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal. Verzoeker verklaarde zeer duidelijk 12 jaar te zijn geweest wanneer hij naar Dorani is verhuisd (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 10). Verzoeker verklaarde ook dat hij ongeveer 17 jaar was toen hij een relatie met haar *begon* (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). De Raad wijst erop dat voormelde vaststellingen gestoeld zijn op zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aflegde. Met de chronologische weergave van de gebeurtenissen in zijn verzoekschrift doet verzoeker dan ook geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Dat een relatie met een buurmeisje op jonge leeftijd niet exact in de tijd kan worden bepaald, kan worden aangenomen, doch een verschil van 2 jaar in de leeftijd waarop hij met haar een relatie begon en een verschil van 1,5 jaar in duurtijd van de relatie is dermate flagrant dat verzoekers geloofwaardigheid volledig wordt ondermijnd.

Daarenboven legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat zij betrappt werden door het 12-jarig broertje van F. en dat haar ouders in een ander dorp waren om hun deelneming te betuigen na een overlijden (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Echter, in de vragenlijst stelt verzoeker dat zij betrappt werden door haar broers die talibs zijn en verklaart hij dat haar familie op een huwelijksfeest was (vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker stelt dat het weinig relevant is wat de oorzaak van de afwezigheid van F.'s ouders is, weerlegt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Bovendien maakt de betrapting een fundamenteel deel uit van de kern van het asielrelaas en mag worden verwacht dat verzoeker

desbetreffend correcte en coherente verklaringen aflegt. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaans.

2.3. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielaans van verzoeker niet geloofwaardig. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Dat verzoekers voormalige dorpsgenoten hem bij een eventuele terugkeer naar Kabul alsnog zouden willen vermoorden betreft een loutere veronderstelling van verzoeker. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat verzoeker sinds zijn verhuis naar Dorani problemen heeft gekend met vroegere dorpsgenoten. Bovendien verliet verzoeker Qalai Faiz op 12-jarige leeftijd en is het aldus reeds 11 jaar geleden dat verzoeker zijn voormalige dorpsgenoten heeft gezien. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat voormalige dorpsgenoten verzoeker in Kabul na al die jaren nog zouden herkennen en/of iets zouden willen aandoen. Dat verzoeker aanvoert dat hij gelet op zijn asielaans niet in Kabul kan verblijven, is gelet op de hoger reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit aans, niet dienstig.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielaans (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012; SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het geweld in Kabul is voor het overgrote deel "targetted", niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF